

Nụ hôn cuối cùng

Gặp gỡ nhau đôi khi là do định mệnh, gắn bó bên nhau không phải là do định mệnh, đó là sự chân thành.

# 1. Em

- Chúng ta chia tay đi !

- Vì sao?

- Vì anh không muốn bên em nữa.

Quán cà phê quen thuộc, của những tháng ngày gần gũi đã qua, em và anh, chúng ta chia tay nhau, bình yên, lặng lẽ. Em chấp nhận sự chia xa một cách thật nhẹ nhàng, không đòi hỏi nhiều lí do từ anh, chẳng dằn vặt hay nước mắt vì em biết, ngay từ khi bắt đầu em biết rõ điều đó. Con người anh mãi là thứ xa vời mà em không bao giờ níu giữ được, nếu như, nếu như anh ...có thể nào yêu em liệu anh có nói ra tiếng chia tay vội vàng và bình thản như thế không. Chẳng phải câu trả lời em đã biết từ lâu rồi sao? Đã biết rõ nhưng vẫn cố giả vờ chỉ để níu kéo chút hạnh phúc mong manh khi được bên nhau.

Những tháng ngày đã qua, những tháng ngày sắp đến sẽ không có anh, sẽ không có một ngày bắt đầu như ngày mưa hôm ấy nữa:

- Em này, chúng ta hẹn hò đi.

- Vì sao?

- Em thích anh đúng không? A nh thấy vui vẻ khi bên em và anh cần một ai đó ở bên cạnh, ngay lúc này.

Trong phút chốc, em đã quá vội vàng quá hạnh phúc để nhận lấy một thứ yêu thương vội vã và chớp vá.

- Được, chúng ta hẹn hò đi anh!

Em thích anh, thật sự rất thích, từ khi chỉ đứng từ xa và nhìn anh, đến khi có thể nói chuyện như những người bạn em lại càng thích anh hơn . Một người con trai kiêu hãnh, nụ cười như xuyên thấu vào trái tim em, cả ánh mắt anh cũng dường như nắm chặt lấy tình cảm của em. Bên cạnh nhau, em thấy mình được thấu hiểu được cảm nhận sự dịu dàng và quan tâm mà chưa một ai đem

đến cho em. Bên nhau, em thấy mình được bé lại không còn những gánh nặng mà thường ngày em tự đặt lên và gồng mình để chống đỡ.

Ngày cô gái ấy ra đi đến một chân trời hoài bão mới, em chỉ dám nhìn anh thẫn thờ trong ánh mắt đau thương, chỉ muốn là một điều gì đó để xua tan ánh mắt bi thương ấy. Cả hai chúng ta đều cần một ai đó để bên cạnh, nhưng một lý do duy nhất và quan trọng nhất tình yêu tồn tại đó là “anh cũng yêu em” lại không xuất hiện trong mối quan hệ của hai ta.

Anh luôn là người mở đầu và kết thúc mọi chuyện cả khi bắt đầu và kết thúc câu chuyện của chúng ta vì đơn giản là thế, trong cuộc yêu người có tình cảm trước luôn chịu thiệt thòi, huống chi, có lẽ chưa bao giờ có thứ tình cảm nào từ phía anh dành cho em . Bên anh, tựa vào vai anh, lặng im cùng nhau nghe những bản nhạc trong những đêm yên tĩnh là cảm giác tuyệt vời đến nỗi, dù cuộc chia ly luôn hiện hữu, luôn làm em hoảng sợ nhưng chỉ cần được ngồi gần bên, là em cảm thấy dù chỉ một ngày nữa thôi được bên anh là đã đủ để em hạnh phúc rồi. Cảm giác bên anh tựa như đã từ lâu rồi đưa trẻ yêu mến một thứ đồ chơi diệu kì, luôn ngắm nhìn nó từ xa, nhưng đáng tiếc đó là điều không bao giờ thuộc về, vì nó quá cao xa quá đổi lắt lánh, để rồi một ngày bỗng dưng thức giấc đưa bé ngốc nghếch ấy nhặt được thứ đó trên đường, và nó biết rõ rằng chủ nhân của thứ kia một ngày nào đó sẽ đòi lại, nhưng vì không nỡ, đưa bé đó vẫn hi vọng sẽ chạm được vào nó, được cầm dù chỉ trong tích tắc. Và rồi tuy cầm trong tay thứ đó nó vẫn lo sợ và biết rằng sẽ có một ngày thứ đó sẽ không còn nữa.

Cuộc sống của anh, bạn bè của anh và con người của anh và có lẽ là cô gái ấy\_ cô gái đã cướp đi niềm tin của anh vào tình yêu, để anh xem thường và coi nó chỉ như những cuộc chinh phục mới mẻ xua tan phiền muộn. Em cũng giống như những cô gái khác đến rồi đi để anh tìm quên trong cái cảm giác chiến thắng mà thôi. Giống như chủ nhân của món đồ vật đó đã đem anh quay về nơi anh vốn dĩ thuộc về. Vì anh là một chàng trai lãng tử , chưa có cô gái nào trói buộc được con người anh trừ cô gái ấy, vì em là cô gái quá đổi bình thường, cuộc sống của em tĩnh lặng chẳng có điều gì thú vị để níu kéo một ai đó, có chăng đối với anh cuộc sống của em một phút chốc nào đó đem đến sự thoải mái và chúng ta là những người bạn và rồi chúng ta hẹn hò. Khi ta bên nhau em thật sự mơ mộng và ảo tưởng sẽ thay đổi được anh , sẽ là một thói quen, một thói quen mà anh không thể nào quên được, để níu giữ và một

ngày nào đó anh có thể nói tiếng yêu em. Nhưng em quá ảo tưởng rồi. Anh không bao giờ dừng chân mãi nơi đây. Và rồi cảm giác bất ổn, lo lắng cứ dần dà gặm nhấm tâm hồn em, em biết rằng đã đến lúc bản thân phải ra đi để nhường chỗ cho cuộc chinh phục mới của anh. Anh sẽ lại cùng những người bạn trong thế giới của anh tận hưởng những cuộc vui, những câu chuyện mà em mãi chỉ là một người xa lạ ở đó mà thôi.

## 2. Anh

Tôi không yêu em, có phải thế không? Em chỉ là một phút giải lao giữa hiệp đấu, một nơi trú chân giữa cơn mưa bất chợt mà tôi bắt gặp trên đường. Một gã lãng tử rong chơi không biết điểm dừng, bỗng một ngày cảm thấy cần nghỉ ngơi trong phút chốc, và tôi chọn em làm nơi chốn ấy cũng giống như những nơi chốn trước đây mà tôi đã đi qua. Những tiêu chuẩn của tôi không áp dụng lên con người em, lần đầu tiên tôi hẹn hò với người con gái như em, mà không suy xét đến những chuẩn mực trong suy nghĩ và cái thách thức chinh phục trong tôi. Bởi vì sao? Vì em đơn giản, bên em tôi thấy thoải mái, tôi tìm thấy một mảnh bình yên trong con người tôi, tìm được một chút gì đó của cái tĩnh lặng sau cái bão dông mà tôi đã đối mặt. Nhưng đó không phải là con người tôi, có chăng là con người của trước kia, tôi muốn thách thức, muốn chinh phục, muốn đi tìm một bóng hồng đem lại cho tôi cái cảm giác vượt qua để rồi sung sướng cười nhạo sự đau khổ của những cô gái ấy khi tôi nói lời chia tay lạnh lùng. Được vui sướng ngồi kể những chiến công mà tôi đạt được, phải chăng là cảm giác của sự mạo hiểm đem lại.. Tôi biết em thích tôi, đã từ lâu rồi, nhưng tôi không màng đến hay vờ như không thấy, vì điều ấy quá đổi bình thường, tôi lờ đi những cô đơn những giọt nước mắt của em. . Tôi biết đã đến lúc tôi tiếp tục cuộc chơi, đến lúc phải tạm biệt cái nơi mà tôi trong phút chốc dừng chân. Là một gã tồi, tôi biết điều đó, nhưng hi vọng sẽ không đem đến cho em đau khổ, tôi không mong muốn nhìn thấy sự đau khổ từ em như những cô gái khác. Không biết từ khi nào tôi lại có những lo lắng cho em về cái kết của chúng ta, em có hận tôi như những người khác hay không hay nhìn tôi với đôi mắt kính tòm hay không?

## 3. Lãng quên liệu có thể?

Kí ức rồi sẽ nhạt nhòa, khoảng thời gian bên nhau ngắn ngủi đã trôi nhanh, xem như là một giấc mộng đẹp đã qua mà thôi. Cố gắng nở nụ cười, em dừng cảm bước đi sẽ không quay đầu nhìn lại anh, không vì anh mà đau lòng, không vì anh mà rơi nước mắt. Nhưng sao trái tim như có gì bóp nghẹt trái tim thế này, muốn đánh vào lồng ngực thật mạnh để không thấy đau không nghẹt thở, thoát khỏi cái cảm giác bí bách và đau đớn như thế này. Nhưng dù vậy em thật sự hi vọng sẽ có một ngày có một ai kia đủ sức mạnh đủ dũng cảm để làm tan đi trái tim đã khô cứng trong anh dù người đó không phải là

em, nhưng chỉ cần nhìn thấy nụ cười khi xưa ấy có lẽ đã đủ rồi.

Em đang bắt đầu lại những thói quen, tập thích nghi với cuộc sống mới, và những thử thách mới đang chờ em phía trước, chạy trốn nỗi buồn trong tim, chạy trốn nỗi mơ hồ trong suy nghĩ, cố gắng mạnh mẽ để bắt đầu, bắt đầu một con người mới hơn, mạnh mẽ hơn. Đôi khi tự hỏi có đúng là mình đã từng ở nơi kia, nơi có anh tồn tại, hay thật sự chỉ là một giấc mơ quá dài rồi. Chia tay anh dường như đau đớn hơn những gì em dự liệu. Có khi không chạm vào nó, sở hữu nó mà chỉ nhìn từ xa sẽ dễ dàng hơn khi thấy nó biến mất, nhưng một khi đã chạm vào nó, buông tay để nó ra đi trở nên khó khăn hơn bản thân suy nghĩ. Nhưng em sẽ không tỏ ra là một cô gái yếu đuối trước anh và bao người khác, em phải luôn mạnh mẽ tiến lên vì cánh cửa tương lai đang chờ em phía trước và niềm kiêu hãnh trong em muốn em phải đối mặt với anh một cách bình thản, chỉ là tập lại một thói quen cũ mà thôi.

#### 4. Nụ hôn cuối cùng?

Nụ hôn cuối cùng dành cho em, cho nhau, một món quà chia tay vô tình và lạnh nhạt. nhưng...

Chợt thấy đôi mắt ươn ướt của em và chỉ là một cái chạm môi nhàn nhạt, phớt nhẹ chẳng đủ để em chìm trong ảo tưởng níu kéo gì với tôi, và chưa bao giờ đem đến sự ham muốn nào cho tôi để tiến sâu trong một mối quan hệ mập mờ như những cô gái khác. Là nụ hôn cuối.

Nhưng bỗng chốc chính cái phớt nhẹ lên ấy, chính khi hơi thở nhỏ bé của em, nhịp tim của em gần tôi như thế, có một chút gì đó kì lạ dần dần len lỏi trong trái tim tôi. Nhìn em đi vào con hẻm nhỏ, hình như ánh sáng đèn đường hôm ấy rất kì lạ, tôi thấy em thật khác, thật khác....Đến rồi...

Trống rỗng và hốt hoảng, đã bao lâu từ sau nụ hôn ấy với em một thứ gì đó dần dần vụn vỡ trong tim, nụ hôn ấy, nụ hôn chia tay chợt như một liều thuốc độc khiến trái tim tôi loạn nhịp, và một thứ gì đó đã đánh mất không sao tìm kiếm được, lại hình dung nhìn dáng lưng em đi vào con hẻm nhỏ ấy, tôi bỗng thấy nhói đau. Tại sao tôi lại vùng vẫy trong mớ hỗn loạn cảm xúc kì lạ thế này. Em đã làm gì tôi, đã đầu độc tôi bằng cái gì thế này. Tiếng nhạc ồn ã, nụ cười của những thằng bạn, của chính bản thân tôi và bóng hình kiêu diễm của bóng hồng bên cạnh bất chợt trở nên méo mó và quái dị, cảm giác cô đơn

giữa những thứ tưởng như vốn thuộc về mình thật khốn khổ và khó chịu, chợt nhớ về một tôi của một ngày nào đó đã xa. Những cuộc vui, cảm giác chiến thắng khi chinh phục không đủ sức để xóa tan cái cảm giác khó chịu này. Phải làm sao đây khi cái tôi nổi loạn bảo rằng là sai sót là nhầm lẫn nhưng có một cảm giác mãnh liệt muốn ngồi bên em ngay lúc này. Được thấy em thật gần, được nghe em kể những câu chuyện cười, hay chỉ là ngồi lặng im bên nhau. Một ngày... hai ngày... sự sợ hãi, hoang mang lại càng lớn hơn trong tôi, một cảm giác chưa bao giờ tôi cảm nhận rõ ràng như thế, cảm nhận sự biến mất của em trong cuộc sống của tôi.

## 5. Có quá muộn màng?

Tôi và em là bạn đã bao nhiêu ngày, hẹn hò nhau đã bao nhiêu ngày. Thời gian em bên tôi không đủ để tạo thành thói quen nhưng đã tạo ra trong tôi nỗi nhớ, không đủ để lấp đầy trái tim tôi nhưng đã kịp lấy đi trong tôi một mảnh ghép, để khoảng trống ấy cứ to dần to dần đến một ngày kia tôi nhận ra rằng mình là một thằng ngốc, ngu ngốc nhất trên thế gian này, tôi đã để mất em rồi. Tôi tìm kiếm em hay trốn chạy chính bản thân ngu ngốc của mình?.. Khi đánh mất một thứ quan trọng nhất, con người ta mới ý thức đến việc giữ gìn những thứ giản dị bên cạnh. Em giống như chưa từng tồn tại trong cuộc sống của tôi, không gian quanh tôi, nhưng tôi biết trái tim tôi là minh chứng thật nhất cho sự hiện hữu của em. Đến khi đánh mất, tôi mới hiểu rằng tôi chưa bao giờ hiểu em, biết em và đến khi nhận ra tôi yêu em, muốn cuống cuồng gặp em, hiểu em thì có phải chẳng đã muộn rồi? những góc phố, quán cà phê ấy không hiểu vì sao mỗi khi đi qua ánh mắt của tôi lại hướng về nơi đó, những nơi mà mãi cho đến khi chia tay em, tôi chợt nhận ra nó đã vô tình trở thành hồi ức. Sẽ ra sao khi trái tim bị đánh thức, vừa muốn gặp em lại vừa sợ hãi gặp em, tôi sợ hãi khi gặp ánh mắt của em tôi lại trở lại một thằng con trai yếu đuối ngày xưa, tôi sợ cái tình yêu quái quỷ ấy. Càng sợ hãi hơn khi nhận ra rằng những ngày không em còn đáng sợ hơn nhiều lần như thế nữa.

Gặp gỡ nhau đôi khi là do định mệnh, gắn bó bên nhau không phải là do định mệnh, đó là sự chân thành.

Chúng mình bắt đầu lại được không em?

Tại sao?

Bởi.. vì...anh..... hình như là.... yêu em. Thật sự.

MyNga